

یادداشتی از روح‌الله جبراییلی، دبیر مجمع مشورتی نظام مسائل استان تهران؛

حمایت از تولید یعنی مزاحم تولید نشدن؛ تولیدکننده، خط مقدم تاب‌آوری اقتصادی کشور است

دبیر نظام مسائل استان تهران: بخش مهمی از مسائل کشور با همدلی مردم، مسئولیت‌پذیری مسئولان و فعال‌کردن ظرفیت‌های داخلی قابل حل است.

به گزارش خبرنگاران گروه جامعه گزارش خبر، روح‌الله جبراییلی، دبیر مجمع مشورتی نظام مسائل استان تهران در یادداشتی با عنوان "حمایت از تولید یعنی مزاحم تولید نشدن؛ تولیدکننده، خط مقدم تاب‌آوری اقتصادی کشور است" آورده است:

فشارهای خارجی، تحریم‌ها، محدودیت‌های اقتصادی و آثار ناشی از فشار بر تجارت و زنجیره تأمین، واقعیت‌هایی هستند که نمی‌توان آنها را نادیده گرفت. اما در کنار این واقعیت، یک واقعیت مهم دیگر نیز وجود دارد:

بخش قابل توجهی از مسائل و مشکلات ما در داخل کشور قابل مدیریت و حل است؛ به شرط آنکه مسئله را درست ببینیم، مسئولیت را بپذیریم و همه ظرفیت‌های کشور را برای حل آن به میدان بیاوریم.

امروز نباید مردم را در مقابل دولت و دولت را در مقابل مردم قرار داد.

مردم و مسئولان در یک جبهه قرار دارند و مسئله مشترک آنها، حفظ آرامش، معیشت، تولید، اشتغال و آینده کشور است.

وحدت یعنی مردم بدانند مسئولان کنار آنها ایستاده‌اند.

وقتی از مردم انتظار همراهی، صبوری و تحمل شرایط دشوار اقتصادی داریم، باید در مقابل آن نیز پاسخگویی، شفافیت، کارآمدی و اقدام عملی مسئولان را مطالبه کنیم.

مردم اگر ببینند مسئولان مسائل را دقیق می‌بینند، برای آنها برنامه دارند و برای حل آنها در میدان حضور دارند، سرمایه بزرگی به نام اعتماد عمومی شکل می‌گیرد.

و این اعتماد، یکی از مهم‌ترین سرمایه‌های کشور برای عبور از شرایط سخت است.

وحدت فقط یک شعار نیست؛ وحدت زمانی شکل می‌گیرد که مردم احساس کنند صدای آنها شنیده می‌شود و مسئولان نیز برای حل مشکلات، در کنار آنها ایستاده‌اند.

همه مشکلات را نمی‌توان به تحریم نسبت داد

تحریم و فشار خارجی آثار واقعی خود را بر اقتصاد کشور گذاشته و می‌گذارد؛ اما نباید همه مسائل را صرفاً با یک عامل توضیح داد.

در کنار مشکلات خارجی، مسائلی مانند بروکراسی زائد، تصمیمات متناقض، فرآیندهای طولانی اداری، ضعف هماهنگی دستگاه‌ها، مشکلات زنجیره توزیع، عدم پیش‌بینی‌پذیری برخی تصمیمات و موانع سرمایه‌گذاری نیز وجود دارد.

این بخش مهمی از ماجراست؛ زیرا اگر مسئله‌ای در داخل قابل اصلاح است، نباید منتظر رفع فشار خارجی بمانیم.

اگر یک مجوز می‌تواند سریع‌تر صادر شود، باید سریع‌تر صادر شود.

اگر یک فرآیند اداری زائد است، باید حذف شود.

اگر چند دستگاه برای حل یک مسئله باید با هم هماهنگ شوند، نباید بار این هماهنگی بر دوش مردم و تولیدکننده گذاشته شود.

اگر یک واحد تولیدی ظرفیت ایجاد اشتغال دارد، نباید به دلیل بروکراسی و فرآیندهای غیرضروری متوقف شود.

گاهی حل یک مسئله اقتصادی، بیش از آنکه به منابع جدید نیاز داشته باشد، به تصمیم درست و به‌موقع نیاز دارد.

تولیدکننده؛ خط مقدم اقتصاد کشور

در شرایط فعلی باید نگاه ما به تولیدکننده و کارآفرین تغییر کند.

کارآفرینی که کارخانه خود را فعال نگه داشته، اشتغال ایجاد کرده، حقوق کارگران را پرداخت می‌کند و برای ادامه تولید در شرایط دشوار تلاش می‌کند، بخشی از خط مقدم تاب‌آوری اقتصادی کشور است.

او نباید درگیر موانع غیرضروری اداری شود.

امروز حمایت از تولید فقط پرداخت تسهیلات نیست.

حمایت از تولید یعنی مزاحم تولید نشدن.

یعنی مقررات زائد حذف شود.

یعنی تصمیمات اقتصادی قابل پیش‌بینی باشد.

یعنی مجوزها سریع‌تر صادر شود.

یعنی دستگاه‌های دولتی برای حل مسئله تولیدکننده با یکدیگر هماهنگ باشند.

یعنی سرمایه‌گذار بداند اگر وارد یک فعالیت مولد شد، با تغییرات ناگهانی و غیرقابل پیش‌بینی مواجه نخواهد شد.

و یعنی دولت، تولیدکننده را شریک خود در حل مسئله اقتصادی بداند.

معیشت مردم از مسیر تولید پایدار می‌گذرد

اگر می‌خواهیم قدرت خرید مردم حفظ شود، باید تولید، اشتغال و بهره‌وری افزایش پیدا کند.

کنترل بازار ضروری است، با گران‌فروشی و احتکار باید برخورد شود و نظارت باید جدی باشد؛ اما اینها به تنهایی کافی نیست.

ثبات پایدار قیمت‌ها بدون تقویت تولید، افزایش عرضه، کاهش هزینه‌های تولید و اصلاح زنجیره توزیع امکان‌پذیر نیست.

بنابراین باید هم‌زمان دو کار انجام دهیم:

از یک سو از معیشت مردم در برابر فشارهای اقتصادی حمایت کنیم و از سوی دیگر، ظرفیت تولید کشور را افزایش دهیم.

این دو در مقابل یکدیگر نیستند؛ دو روی یک سیاست اقتصادی صحیح‌اند.

نباید فقط به دنبال عبور از بحران باشیم؛ باید به فکر رشد باشیم

یک خطر مهم این است که در شرایط دشوار، تمام توان کشور صرف مدیریت روزمره مشکلات شود و موضوع رشد و توسعه به حاشیه برود.

کشور برای آینده خود به سرمایه‌گذاری، فناوری، بهره‌وری، توسعه صنعتی، صادرات، شرکت‌های دانش‌بنیان و بنگاه‌های رقابت‌پذیر نیاز دارد.

بنابراین هدف ما نباید فقط این باشد که واحدهای تولیدی تعطیل نشوند.

هدف باید این باشد که:

واحد موجود حفظ شود؛

واحد جدید ایجاد شود؛

ظرفیت تولید افزایش یابد؛

فناوری ارتقا پیدا کند؛

صادرات توسعه پیدا کند؛

اشتغال پایدار ایجاد شود؛

و اقتصاد از مرحله تاب‌آوری به مرحله رشد و توسعه برسد.

دولت باید راه را باز کند

در چنین شرایطی، دولت بیش از هر چیز باید تسهیل‌گر باشد.

هر دستگاه اجرایی باید از خود بپرسد:

آیا این مقررات واقعاً ضروری است؟
آیا این مجوز واقعاً لازم است؟
آیا این فرآیند می‌تواند کوتاه‌تر شود؟
آیا این تصمیم به تولید کمک می‌کند یا هزینه جدیدی به آن تحمیل می‌کند؟

و مهم‌تر از همه:

آیا عملکرد ما به افزایش اعتماد مردم و تولیدکننده کمک می‌کند یا آن را کاهش می‌دهد؟

اگر این نگاه در دستگاه‌های اجرایی شکل بگیرد، بدون آنکه الزاماً منابع بزرگی به اقتصاد تزریق شود، بخش قابل توجهی از ظرفیت‌های معطل کشور فعال خواهد شد.

مسئولیت مردم و مسئولیت مسئولان

ما از مردم انتظار داریم در این شرایط، آرامش، وحدت و همراهی ملی را حفظ کنند و اجازه ندهند مشکلات اقتصادی به شکاف اجتماعی تبدیل شود.

اما در مقابل، مسئولان نیز باید بدانند که اعتماد مردم امانت است.

مسئولیت مسئولان فقط تصمیم‌گیری نیست؛ پاسخگویی درباره نتیجه تصمیمات نیز بخشی از مسئولیت آنهاست.

مردم باید بدانند برای حل یک مشکل چه اقدامی انجام شده، چه دستگاهی مسئول است، چه زمانی باید نتیجه حاصل شود و اگر نتیجه حاصل نشد، چه کسی باید پاسخگو باشد.

این همان چیزی است که می‌تواند فاصله میان مردم و مسئولان را کاهش دهد.

پیشنهاد ما؛ یک نهضت واقعی برای حل مسائل

از منظر نظام مسائل استان تهران، پیشنهاد می‌شود رویکرد کشور از «مدیریت مشکلات» به «حل مسائل» تغییر کند.

هر مسئله باید:

دقیق شناسایی شود؛
علت آن مشخص شود؛
دستگاه مسئول تعیین شود؛
زمان حل آن مشخص باشد؛
موانع از سر راه برداشته شود؛
و نتیجه به مردم گزارش شود.

در استان تهران نیز می‌توان این رویکرد را به صورت جدی دنبال کرد و مسائل تولید، اشتغال، معیشت، سرمایه‌گذاری و بروکراسی را به شکل میدانی احصا و برای آنها راهکارهای اجرایی ارائه کرد.

سخن آخر

امروز کشور بیش از هر چیز به باور به توانایی‌های خود نیاز دارد.

نه باید مشکلات را کوچک شمرد و نه باید در برابر آنها احساس ناتوانی کرد.

نه باید فشارهای خارجی را انکار کرد و نه باید همه ضعف‌های داخلی را به آن نسبت داد.

باید هر مسئله را در جای خودش دید و هر جا که راه‌حل در داخل کشور وجود دارد، با شجاعت و سرعت اقدام کرد.

اگر مردم احساس کنند مسئولان صادقانه در کنار آنها هستند، همراهی خواهند کرد.

اگر تولیدکننده ببیند دولت موانع را از سر راهش برمی‌دارد، سرمایه و توان خود را به میدان خواهد آورد.

اگر کارگر بداند تولید و اشتغال برای کشور اولویت دارد، با امید بیشتری کار خواهد کرد.

و اگر دستگاه‌های اجرایی به جای اضافه کردن مانع، مسیر را برای فعالیت مردم و بخش خصوصی باز کنند، ظرفیت‌های بزرگی در داخل کشور فعال خواهد شد.

کشور ظرفیت‌های بزرگی دارد؛ مسئله این است که این ظرفیت‌ها را چگونه و با چه میزان هماهنگی، اعتماد و مدیریت به میدان بیاوریم.

در این مقطع، راه ما تقابل مردم و مسئولان نیست؛

راه ما کنار هم ایستادن است.

راه ما ناامیدی نیست؛

راه ما دیدن واقعیت، پذیرفتن مسئولیت و پیدا کردن راه‌حل است.

راه ما فقط حفظ وضع موجود نیست؛

راه ما ساختن مسیر رشد و توسعه است.

و باور ما این است که اگر مردم، دولت، تولیدکنندگان، کارآفرینان، دانشگاه‌ها، نخبگان و همه ظرفیت‌های کشور در یک مسیر قرار بگیرند، بخش مهمی از مسائل امروز، با اتکا به ظرفیت‌های داخل کشور، قابل حل و مدیریت است.

اکنون بیش از هر زمان دیگری به ایران همدل، دولت پاسخگو، تولید قدرتمند و مردمی امیدوار نیاز داریم.